

Un băiat pe nume

BAT

Text de

Elena K. Arnold

Ilustrații de

Charles Santoso

Traducere din limba engleză de

Laura Frunză

Editura Paralela 45

Redactare: Alisa Ionescu
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare: Cezar Băjenaru
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Un băiat pe nume Bat / text de Elana K. Arnold ; il. de Charles Santoso ; trad. din lb. engleză de Laura Frunză. - Pitești : Paralela 45, 2024
ISBN 978-973-47-4096-3

I. Arnold, Elana K. (text)
II. Santoso, Charles (il.)
III. Frunză, Laura trad (trad.)
087.5

The Bat Chronicles #1: A Boy Called Bat
Elana K. Arnold

Copyright © 2017 by Elana K. Arnold
Illustrations copyright © 2017 by Charles Santoso

Originally published by Walden Pond Press, an imprint
of HarperCollins Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties,
Inc. through Rights People, London

Copyright © Editura Paralela 45, 2024
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie
mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de
legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

CUPRINS

1. După școală	7
2. Peștera lui Bat	13
3. Nu mai avem iaurt cu vanilie	19
4. Este un... ..	23
5. Un nășuc rozaliu	27
6. Ora mesei pentru sconcs	34
7. Fiecare a doua vineri	39
8. Șaisprezece găuri pentru șireturi	46
9. Politica brațelor deschise pentru Rica	55
10. O zi foarte lungă	60
11. Apartamentul 2A	67
12. În sfârșit!	73
13. Ce e un nume?	79
14. Aranjamente de dormit	85

15. Dr. Jerry Dragoo	90
16. Un e-mail important	94
17. La clinică	101
18. Cină în familie	114
19. Un lucru drăguț	122
20. Probleme	127
21. Sisteme de organizare	134
22. Baseball și codițe împletite	142
23. Ferestre	147
24. Un răspuns	156
25. Oaspete pe termen lung	166
26. Cum să-ți faci un prieten	173
Nota autoarei	182
Mulțumiri	183

CAPITOLUL 1

După școală

////////////////////////////////////

Bixby Alexander Tam se uita lung în frigider, încercând să se hotărască ce să mănânce. Știa prea bine că, cu cât ținea mai mult ușa deschisă, cu atât se consuma mai multă energie electrică, iar lui nu-i plăcea să irosească energia electrică.

Dar Bixby Alexander Tam nu dorea nici să mănânce resturi, brânză care trebuia tăiată felii sau vreunul dintre iaurturile cu arome rămase în frigider.

— Bat, închide ușa de la frigider! strigă sora lui, Janie, care stătea la masa din bucătărie, decupând imagini dintr-un teanc cu reviste vechi.

Bat era sigur că Janie mâncase toate iaurturile cu aromă de lămâie și vanilie. Și doar *știa* că lui îi plăceau cele cremoase, și nu cele cu bucățele de fructe. Aproape toată lumea îl striga „Bat“, din mai multe motive: mai întâi, pentru că inițialele numelui său – B, A și T – formau acest cuvânt. Dar e posibil să mai fi existat și alte motive, cum ar fi auzul lui foarte sensibil. Nu-i plăceau sunetele puternice.

Dar ce era așa de neobișnuit la asta? Iar, dacă se întâmpla ca vechile apărători pentru urechi ale lui Janie să fie excelente pentru a înăbuși sunetele, de ce era așa ciudat că îi plăcea să le poarte?

Poate și datorită modului în care flutura din mâini atunci când era agitat sau entuziasmat sau se gândea la ceva interesant.

Unii dintre copiii de la școală credeau că era foarte *amuzant* când făcea asta. Pentru că și liliecii au aripi și flutură din ele!¹

¹ În limba engleză, *bat* înseamnă „liliac“. (N. tr.)

Și astfel, cu inițialele și apărătorile pentru urechi și fluturatul din mâini, porecla se lipise de el.

Dacă era să fie sincer, pe Bat nu-l deranja această poreclă. Cel mai mult pe lumea asta îi plăceau animalele. Chiar mai mult decât iaurtul cu vanilie.

— Janie, ai mâncat toate iaurturile cu vanilie?

— Nu *pe toate*, răspuse Janie în timp ce curba foarfeca în jurul brațului îndoit al băiatului din revistă. Te-am văzut mâncând cel puțin două sau trei dintre ele.

— Atunci ai mâncat tu *ultimul* iaurt?

— Da, răspuse Janie, și, cu un ultim *hârști*, îl eliberă pe băiatul din hârtie lucioasă. A fost delicios!

Desigur că a fost delicios. Toate iaurturile cu vanilie sunt delicioase.

— Păi, acum nu mai e nimic de mâncare, spuse Bat, închizând ușa frigiderului cu un pic mai multă forță decât era necesar.

— Eu n-aș spune chiar că nu e *nimic* de mâncare, îl tachină Janie, deși știa că nu avea voie să-l tachineze.

— Ba *eu* aș spune, declară Bat. Nimic din ce vreau eu de mâncare.

— Atunci probabil că nu ți-e foarte foame.

Marțea și joia, după ce îl aducea pe Bat de la școală, mama trebuia să se întoarcă la muncă

pentru câteva ore, așa că era responsabilitatea lui Janie să aibă grijă de Bat. Joile erau cele mai grele, iar azi era joi.

— Fă-mi o gustare, îi ordonă Bat.

— Fă-mi o gustare *și mai cum?*

— Fă-mi o gustare *acum!*

— Nu, zise Janie. Fă-mi o gustare, *te rog!*

— Nu trebuie să spun *te rog*, spuse Bat.

E parte din responsabilitatea ta să-mi faci o gustare după școală. Nu trebuie să spui *te rog* pentru ca cineva să-și facă treaba pe care o are de făcut.

— Ba da, dacă vrei s-o facă bine, îi răspunse Janie, dar împinse laoparte revistele și se ridică.

Bat simți cum i se îndoaie coatele, iar mâinile încep să-i fluture.

— Mi-e *foame!* se plânse el din nou. Vocea lui căpătase o tonalitate mai înaltă.

— Bine, bine! îi răspunse Janie. Nu-ți lua zborul. O să-ți fac un sendviș cu unt de arahide și gem.

— Fără coajă, spuse Bat.
Deja se simțea mai bine.

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL 2

Peștera lui Bat

După ce-și termină gustarea, Bat se întoar-se în camera lui. Dintre toate locurile din lume, lui Bat îi plăcea cel mai mult să stea în camera lui. Acolo, se simțea cel mai confortabil. Acolo, știa unde se afla fiecare lucru.

Dacă ceva nu era la locul lui, atunci era doar vina lui Bat, pentru că nimeni nu umbla în camera lui în afară de el.

Mama și Janie știau că tot ce urma să ajun-gă în camera lui Bat trebuia pus într-unul dintre

cele trei coșuri: coșul cu rufărie curată, coșul cu cărți și coșul cu diverse.

„Diverse“ era un cuvânt grozav și unul dintre cuvintele preferate ale lui Bat. Însemna toate celelalte lucruri, așa că în coșul cu diverse puteai pune aproape orice (în afară de rufărie curată și de cărți).

Când coșurile erau pline, mama le pune pe hol, în fața ușii lui Bat. Băiatul le ducea în camera lui și le golea singur.

Odată, mama încercase să-i facă ordine în sertarele de la comodă, deoarece crezuse că „ar avea nevoie de puțin ajutor“. Apoi, când Bat s-a supărat atât de tare, că nu mai putea scoate niciun cuvânt, ea i-a spus:

— Îmi pare rău, Bat, dar în sertarele tale era un dezastru. Căciuli amestecate cu pantaloni și pulovere. Nu știi cum poți să găsești ceva *acolo*.

Dar sertarele lui Bat nu erau un dezastru. Ba chiar deloc. Dacă mama s-ar fi uitat cu mai multă atenție, ar fi văzut că așezase căciulile tri-cotate cu pantalonii săi lungi și cu puloverele,

pentru că mereu se îmbrăca cu acele lucruri când era frig afară.

Pantalonii scurți și tricourile erau în alt sertar, pentru că le purta împreună atunci când era cald afară.

— Și în sertarul ăsta ce mai e? întrebuse mama, deschizând sertarul de jos, în care se aflau o pereche de pantaloni, un pulover de lână și două tricouri.

— Sunt lucruri pe care nu le port nicio dată, îi explicase Bat, după ce reușise să se liniștească. Pentru că mă mănâncă și sunt incomode.

Atunci mama a tăiat etichetele tricourilor și Bat le-a mutat în sertarul cu haine de vară. După aceea, mama „l-a lăsat în boii lui“, așa cum îi plăcea să se exprime.

Odată ajuns în camera lui, Bat închise ușa. Pe partea exterioară a ușii era un semn pe care scria „Vă rog, bateți la ușă!“. Janie îl scrisese, pentru că avea scrisul mult mai frumos decât al lui. Janie putea face toate

lucrurile mai bine decât Bat: să scrie, să decupeze, să întindă unt de arahide pe pâine.

Bat se uită la ceas și văzu că mama avea să ajungă acasă în patruzeci și șase de minute.

Mama era medic veterinar și asta își dorea și Bat să devină cândva. În majoritatea cazurilor, trata pisici și căței, dar uneori avea și „pacienți neobișnuiți“.

Odată scosese o bilă, de la o armă cu aer comprimat, din aripa unui șoim. Bila îi rupsese un os și mama îl operase ca să i-l repare. Adusese radiografia acasă ca să i-o arate lui Bat.

— De ce ar împușca cineva un șoim? întrebă Bat. Crezi că aveau de gând să-l mănânce?

— Nu, răspunsese mama. Uneori oamenii fac lucruri prostești!

Se înfuriase foarte tare, mai tare decât atunci când Bat și Janie se certau țipând unul la celălalt. Și Bat se înfuriase când văzuse radiografia aripii rupte a șoimului.

Dar camera lui mereu îl făcea să se simtă mai bine. A avea un stor din bambus la geam, un dulap plin cu rafturi și un pat-sertar care se trăgea de sub patul lui, în caz că ar fi venit vreun prieten să doarmă la el. A avea un ventilator de tavan, o lampă de citit și un covor cu imprimeu cu niște șine de tren.

Bat avu chef să se uite prin enciclopedia lui cu animale, lucru pe care îl făcea adesea după școală, așa că o dădu jos de pe raft și se așeză în fotoliul său confortabil.

Avea burtica plină cu sendviș și domnul Grayson nu le dăduse nicio temă.

Pentru moment, cel puțin, Bat se simțea perfect mulțumit.

EDITURA PARALELA 45